

Si hi és, s'hi val

*Was vernünftig ist, das ist wirklich;
und was wirklich ist, das ist vernünftig*

Hegel, *Grundlinien der Philosophie des Rechts*

El que és, és. I només el que s'escamoteja a raó, no té raó i, doncs, sols forma part del caos existent sense que en realitat sigui. O, per dir-ho altrament, sense tautologies i en la sintètica formulació del vell Hegel: el que és racional és real, i el que és real és racional. De manera que, almenys en aquesta qüestió, no cal aplicar al filòsof suabi el correctiu elaborat pel barbut de Trèveris. Tots dos convenen en la necessitat d'entomar (o sigui, d'estudiar i d'analitzar) la història tal com aquesta ha anat i va, agradi o no. No se'n desenten. Ni la prioritzen en l'ordre de les preferències personals. (Que el segon –en el temps– d'ells dos apostés a sobre per transformar-la, a partir de l'assumpció crítica que en feia, això ja són figures ara per ara d'un altre paner).

Perquè aquí el que importa és recusar el divanisme pixapolit en virtut del qual, com a estudiosos de la literatura o com a simples lectors d'aquesta, caldria fer ulls grossos davant tal o tal altre episodi poc galdós, davant tal o tal altre autor incòmode pel motiu que sigui, davant tal o tal altra obra de poca «qualitat».

Gent toca-posada que es demana, de vegades ingènuament, per què havent-hi un Flaubert cal ocupar-se d'un Oller. Carques de pedra picada que s'esgarrifen només de pensar que l'edició d'un Céline (o d'un Ors) vagi a raure a les impies mans d'algun filòleg esquerranós. Borinots despistats que no entenen que hi hagi catalanòfon oriental que pledegi a favor d'una major presència proporcional de les modalitats ponentines i meridionals de l'idioma en els mitjans catalans.

Puretes tots ells que, per dir-ho en símil, estan convençuts que el cant gregorià és només apte per a la crosta. O la sardana, per a la ceba. O la reivindicació d'un diasistema lingüístic, per als habitants de Guardamar.

I que, consegüentment, creuen que la literatura d'inspiració dretana (o esquerrana) no és digna de consideració en aquests nostres topants pretesament immaculats. I que la trajectòria de certs presumibles *maudits*, o de no menys certs indiscutibles eixelebrats, val més ignorar-la.

Doncs no. Que es dediqui un congrés a Charles Maurras i a l'Action Française a la UdG, que se sospesi el pes real de la producció d'un Miquel Bauçà, que algú passi per sedàs crític el suc i el bruc literari de tanta pàgina web com prolifera avui per la xarxa, són –haurien de ser– fets irrenunciabls de l'activitat intel·lectual, aquí i arreu, ara i sempre.

Si hi ha –o hi ha hagut– segons què, prou que s'hi val a estudiar-ho. Fins i tot s'hi valdria si el tal què –que prou que hi és– fos la mera aportació embullatroques (a l'*Avui*, 8-IV-2010) de cert crític virginià amb propensió a embolicar-se-la amb paper de fumar...